

Cauza C-277/22

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

22 aprilie 2022

Instanța de trimitere:

Fővárosi Törvényszék (Curtea din Budapesta-Capitală, Ungaria)

Data deciziei de trimitere:

22 martie 2022

Reclamantă:

Global NRG Kereskedelmi és Tanácsadó Zrt.

Pârâtă:

Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal

Fővárosi Törvényszék (Curtea din Budapesta-Capitală, Ungaria)

[*omissis*]

Reclamantă: Global NRG Kereskedelmi és Tanácsadó Zrt ([*omissis*] Budapesta [*omissis*])

[*omissis*]

Pârâtă: Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal (Autoritatea Maghiară de Reglementare în sectorul Energiei și al Serviciilor de Utilitate Publică) ([*omissis*] Budapesta [*omissis*])

[*omissis*]

Intervenientă în susținerea pârâtei: FGSZ Földgázszállító Zrt. ([*omissis*] Siófok [*omissis*])

[*omissis*]

Obiectul litigiului: acțiune în contencios administrativ formulată împotriva unei decizii administrative [*omissis*] adoptate în domeniul energiei

Ordonanță:

Curtea de Justiție a Uniunii Europene este sesizată cu o cerere de decizie preliminară privind interpretarea articolului 41 alineatul (17) din Directiva 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 2003/55/CE (JO 2009, L 211, p. 94) coroborat cu articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

Întrebările adresate Curții sunt următoarele:

- 1) **Articolul 41 alineatul (17) din Directiva 2009/73, citit în lumina articolului 47 din cartă, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale în temeiul căreia, în cadrul procedurilor de stabilire de către autoritatea națională de reglementare a tarifelor pentru utilizarea rețelei, a tarifelor pentru serviciile furnizate de operatorii de transport și de sistem prin intermediul tarifelor speciale și a tarifelor de racordare, se consideră că numai operatorul de transport și de sistem în cauză este direct afectat și că numai acesta dispune, în această calitate, de dreptul la o cale de atac împotriva unei decizii adoptate în urma procedurii?**
- 2) **În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, articolul 41 alineatul (17) din Directivă, citit în lumina articolului 47 din cartă, trebuie interpretat în sensul că, în temeiul acestei dispoziții, într-un caz precum cel din litigiul principal, se consideră că este parte afectată de decizia autorității naționale de reglementare prin care sunt stabilite tarifele pentru utilizarea rețelei, tarifele pentru serviciile furnizate de operatorii de transport și de sistem prin intermediul tarifelor speciale și tarifele de racordare un operator de pe piața gazelor naturale aflat într-o situație precum cea a reclamantei care este facturat de operatorul de transport și de sistem, în temeiul deciziei menționate, pentru serviciul prestat de acesta la un tarif special și el că dispune, în această calitate, de dreptul la o cale de atac împotriva deciziei respective?**

[omissis] [Considerații de drept procedural național]

Motive

- 1 Instanța de trimitere, în calitate de instanță de contencios administrativ, solicită Curții, în temeiul articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, interpretarea dispozițiilor dreptului Uniunii necesare în vederea soluționării litigiului principal.

Obiectul litigiului și situația de fapt relevantă

- 2 Prin decizia din 10 august 2021 [*omissis*] (denumită în continuare „decizia atacată”) adoptată de pârâtă, în calitate de autoritate națională de reglementare, în cadrul procedurii introduse din oficiu cu privire la societatea FGSZ Földgázz szállító Zrt. (denumită în continuare „FGSZ”), în calitatea sa de operator de transport și de sistem al gazelor naturale, pârâta a stabilit, în domeniul furnizării gazelor naturale, pentru perioada cuprinsă între 1 octombrie 2021 și 30 septembrie 2025, baremele pentru tarifele speciale aplicabile de către operatorul de transport și de sistem, precum și cuantumul tarifelor pentru racordarea la conducte. Reclamanta (Global NRG Zrt.), societate comercială care își desfășoară activitatea în domeniul comerțului cu gaze naturale și care utilizează rețeaua de transport al gazelor naturale în calitate de utilizator de transport și de sistem, a formulat o acțiune în contencios administrativ împotriva deciziei atacate la instanța de trimitere. Răspunsul la întrebările adresate cu titlu preliminar Curții este necesar în vederea soluționării pe fond a litigiului principal.
- 3 Decizia atacată se întemeiază, printre altele, pe o decizie anterioară a pârâtei, din 30 martie 2021 [*omissis*], de instituire a metodologiei de stabilire a prețurilor de referință, împotriva căreia reclamanta a introdus de asemenea o cale de atac în 2021. Prin hotărârea din 12 ianuarie 2022 [*omissis*], care nu a rămas încă definitivă, instanța de trimitere a anulat decizia din 30 martie 2021 și a obligat pârâta să inițieze o nouă procedură. Reclamanta invocă în special nelegalitatea deciziei atacate, considerând, pe de o parte, că decizia din 30 martie 2021 pe care se întemeiază decizia atacată este de asemenea nelegală și, pe de altă parte, că pârâta nu putea stabili un tarif pentru serviciul de transfer de drepturi. Astfel, având în vedere dispozițiile articolului 3 punctul 15 din Regulamentul (UE) 2017/460 al Comisiei din 16 martie 2017 de stabilire a unui cod al rețelei privind structurile tarifare armonizate pentru transportul gazelor (JO 2017, L 72, p. 29), acest serviciu intră în categoria „alte servicii decât cele de transport”. Reclamanta invocă de asemenea încălcarea articolului 4 alineatul (4) și a articolului 19 alineatul (2) din același regulament și solicită, cu titlu principal, anularea deciziei atacate.
- 4 Pârâta solicită respingerea acțiunii de contencios administrativ, în principal ca urmare a lipsei calității procesuale a reclamantei din punct de vedere substanțial și, în subsidiar, ca fiind nefondată.

Motivarea cererii de decizie preliminară și argumentele părților

- 5 Cu titlu introductiv, instanța de trimitere analizează dacă reclamanta, în calitate de utilizator de transport și de sistem, dispune de un drept la o cale de atac împotriva deciziei atacate, prin care sunt stabilite tarifele aplicabile de către operatorul de transport și de sistem. În conformitate cu dreptul național aplicabil, în cadrul procedurilor de stabilire a tarifelor pentru utilizarea rețelei, a tarifelor pentru serviciile furnizate de operatorii de transport și de sistem prin intermediul tarifelor

speciale și a tarifelor de racordare, numai operatorul de transport și de sistem în cauză este considerat direct afectat.

- 6 Reclamanta consideră că tarifele stabilite prin decizia atacată sunt obligatorii atât pentru operatorul de transport și de sistem, cât și pentru utilizatorul de sistem și, prin urmare, ele afectează în mod direct drepturile și interesele legitime ale ambelor părți, întrucât, în cazul în care aceste tarife nu sunt stabilite în mod legal, utilizatorii de sistem suferă un prejudiciu. În calitate de comerciant de gaze naturale, reclamanta nu poate decide, în cadrul executării contractelor sale comerciale, să nu recurgă la serviciul de transfer de drepturi menționat în decizia atacată, pe care FGSZ îl facturează în mod automat și obligatoriu. Pentru comerciantul de gaze naturale, acesta nu este un serviciu suplimentar opțional, ci reprezintă singura modalitate de a-și desfășura activitatea de comerț cu gaze naturale cu alți operatori economici, astfel încât utilizarea acestui serviciu are incidență asupra drepturilor și intereselor legitime ale tuturor operatorilor de piață aflați într-o situație similară cu cea a reclamantei (titularii licențelor de comercializare a gazelor naturale).
- 7 De asemenea, potrivit reclamantei, în temeiul reglementării naționale, aceasta avea dreptul la o cale de atac în cadrul procedurii de instituire a metodologiei de stabilire a prețurilor de referință pe care se bazează tarifele pentru utilizarea rețelei și de stabilire a reducerilor, a coeficienților de multiplicare și a coeficienților sezonieri referitori la tarifele de gestionare a rețelei de transport, astfel încât aceasta consideră discriminatorie și contrară dreptului Uniunii orice distincție potrivit căreia este lipsită de dreptul la o cale de atac împotriva deciziei atacate prin care sunt stabilite tarifele de utilizare a rețelei, tarifele pentru serviciile furnizate de operatorii de transport și de sistem prin intermediul tarifelor speciale și tarifele de racordare. În opinia acesteia, în ceea ce privește chestiunea afectării, este irelevant dacă tarifele pentru utilizarea rețelei sunt sau nu repercutate de comerciant sub formă de costuri.
- 8 Pârâta contestă dreptul reclamantei la o cale de atac pentru motivul că aceasta nu era parte la procedura care a condus la adoptarea deciziei atacate și că nu există nicio legătură directă între reclamantă și obiectul acțiunii. Aceasta susține că decizia atacată impune în mod direct obligații numai pentru FGSZ și, prin urmare, ea nu are un impact direct, ci doar indirect asupra situației reclamantei. Ea invocă de asemenea reglementarea națională potrivit căreia, în cadrul procedurii care a condus la adoptarea deciziei atacate, numai operatorul de transport și de sistem vizat este considerat direct afectat. Pârâta contestă faptul că utilizarea serviciului de transfer de drepturi în cauză și plata tarifului corespunzător sunt obligatorii pentru reclamantă și susține de asemenea că sarcina finală a tarifului nu revine în mod necesar reclamantei, întrucât aceasta are posibilitatea de a o repercuta. În această privință, arată că acordarea în favoarea reclamantei a unui drept la o cale de atac ar însemna ca orice persoană care suportă sarcina finală a tarifului menționat să poată fi considerată „parte afectată de o decizie a autorității de reglementare” și, ca atare, să poată iniția o procedură de contencios administrativ în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal.

- 9 Pârâta face trimitere la considerentul (33) al Directivei 2009/73 și arată că, întrucât noțiunea de „parte afectată” nu este definită în directivă, ea trebuie interpretată și stabilită de legislația națională. Or, potrivit jurisprudenței naționale, dovedirea unui interes juridic direct reprezintă o condiție prealabilă pentru soluționarea pe fond a litigiului, iar un interes exclusiv economic nu este suficient pentru a justifica dreptul la o cale de atac.

Legislația aplicabilă

10 Dreptul Uniunii Europene:

- articolul 41 alineatul (17) din Directiva 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 2003/55/CE;
- articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Dreptul național:

- A földgázellátásról szóló 2008. évi XL. törvény (Get.) (Legea nr. XL din 2008 privind aprovizionarea cu gaze naturale, denumită în continuare „Legea privind aprovizionarea cu gaze naturale”:

„Articolul 129/B

1. În cadrul procedurilor de stabilire a tarifelor pentru utilizarea rețelei, a tarifelor pentru serviciile furnizate de operatorii de transport și de sistem prin intermediul tarifelor speciale și a tarifelor de racordare, numai operatorul de transport și de sistem în cauză trebuie considerat direct afectat.

2. În procedurile de instituire a metodologiei de stabilire a prețurilor de referință pe care se bazează tarifele pentru utilizarea rețelei și de stabilire a reducerilor, a coeficienților de multiplicare și a factorilor sezonieri referitori la tarifele de gestionare a sistemului de transport, persoanele care au dreptul de a fi consultate cu privire la tarifele de gestionare a rețelei de transport sunt, de asemenea, considerate direct afectate.”

- A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (Kp.) (Legea nr. I din 2017 privind Codul de procedură contencioasă administrativă)

„Articolul 17 - Are competența de a iniția procedura:

a) persoana al cărei drept sau interes legitim este direct afectat de acțiunea administrației;

[...].”

„Articolul 48. Inadmisibilitate

1. Instanța declară acțiunea inadmisibilă în cazul în care:
[...]
- c) nu a fost introdusă de o persoană autorizată prin lege în acest sens;
[...].”

Expunerea elementelor care conduc la întrebările preliminare

- 11 Instanța de trimitere este instanța administrativă competentă să soluționeze calea de atac formulată împotriva deciziei atacate, adoptată de autoritatea națională de reglementare. Pentru examinarea pe fond a acțiunii formulate de reclamantă, este necesar să se verifice dacă, având în vedere ansamblul împrejurărilor cauzei, reclamanta dispune de dreptul la o cale de atac în temeiul articolului 41 alineatul (17) din Directiva 2009/73. Potrivit dreptului național, în cazul în care procedura jurisdicțională a fost inițiată de o persoană care nu este autorizată în acest sens prin lege, acțiunea în contencios administrativ trebuie respinsă, având în vedere impedimentul procedural, fără examinarea cauzei pe fond. În cazul în care reiese că reclamantul are calitatea pentru a acționa pe plan procedural, trebuie examinat apoi, drept condiție prealabilă pentru pronunțarea pe fondul cauzei, dacă acesta are calitate și din punct de vedere substanțial, și anume dacă decizia atacată îi afectează în mod direct drepturile sau interesele legitime.
- 12 În ceea ce privește calea de atac care poate fi exercitată împotriva unei decizii a autorității naționale de reglementare, astfel cum este prevăzută la articolul 41 alineatul (17) din Directiva 2009/73, aceasta din urmă nu definește noțiunea de „parte afectată de o decizie a autorității de reglementare” și, prin urmare, această noțiune trebuie examinată în lumina liniilor directoare stabilite în jurisprudența Curții. În Hotărârea din 19 martie 2015, E.ON Földgáz Trade (C-510/13, EU:C:2015:189, denumită în continuare „Hotărârea E.ON”) și în Hotărârea din 16 iulie 2020, Comisia/Ungaria (Tarife de acces la rețelele de transport al energiei electrice și al gazelor naturale) (C-771/18, EU:C:2020:584, denumită în continuare „Hotărârea Comisia/Ungaria”), Curtea a examinat, pe de o parte, sfera persoanelor care, în temeiul dreptului Uniunii, au dreptul la o cale de atac împotriva unei decizii a autorității naționale de reglementare privind reglementarea pieței interne în sectorul gazelor naturale și, pe de altă parte, având în vedere și dreptul la o cale de atac efectivă, conținutul obligației statelor membre de a stabili astfel de căi de atac. O interpretare mai detaliată a ambelor aspecte este justificată având în vedere contextul cauzei aflate pe rolul instanței de trimitere.

Cu privire la prima întrebare preliminară: este aplicabilă o reglementare națională care restrânge dreptul la o cale de atac?

- 13 Prin intermediul primei întrebări preliminare, instanța de trimitere solicită Curții interpretarea conținutului obligației impuse statelor membre la articolul 41 alineatul (17) din Directiva 2009/73, ținând seama și de dreptul la o cale de atac

efectivă prevăzut la articolul 47 din cartă, pentru a stabili dacă dreptul Uniunii se opune unei legislații naționale aplicabile într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, potrivit căreia, în cadrul procedurilor de stabilire a tarifelor pentru utilizarea rețelei, a tarifelor pentru serviciile furnizate de operatorii de transport și de sistem prin intermediul tarifelor speciale și a tarifelor de racordare, numai operatorul de transport și de sistem în cauză trebuie considerat direct afectat (articolul 129/B alineatul 1 din Legea privind aprovizionarea cu gaze naturale). Dreptul național restrânge *ex lege* sfera persoanelor care pot beneficia de dreptul la o cale de atac, fără a lăsa instanței administrative posibilitatea aprecierii sau a unei examinări individuale, ceea ce, potrivit instanței de trimitere, constituie o restrângere disproporționată a dreptului la o cale de atac prevăzut la articolul 41 alineatul (17) din directivă.

- 14 Curtea este competentă să interpreteze noțiunea de „[persoană] afectată” de la articolul 41 alineatul (17) din Directiva 2009/73. În schimb, în lipsa unei interpretări prealabile, clare și pertinente din partea Curții, instanța de trimitere nu este competentă să decidă, având în vedere supremația dreptului Uniunii, că are obligația de a lăsa neaplicată o reglementare națională neconformă cu dreptul Uniunii. În lipsa unor indicații clare din partea Curții cu privire la interpretarea acestei noțiuni, dreptul național impune instanței de trimitere să respingă calea de atac formulată de reclamantă fără examinarea cauzei pe fond, întrucât dreptul național nu îi recunoaște acesteia calitatea de a acționa pe plan procedural. Interpretarea juridică a Curții este, așadar, esențială pentru exercitarea dreptului la o cale de atac garantat la articolul 41 alineatul (17) din Directiva 2009/73 și la articolul 47 din cartă.
- 15 În Hotărârea Comisia/Ungaria, pronunțată în urma procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor nr. INFR (2014) 2271 introdusă de Comisia Europeană, Curtea a analizat conformitatea cu dreptul Uniunii [și deci cu articolul 41 alineatul (17) din Directiva 2009/73, care face de asemenea obiectul prezentei cauze] a procedurilor de atac instituite de legiuitorul maghiar. În special, Comisia a criticat faptul că, în temeiul articolului 129/A alineatele 3 și 4 din Legea privind aprovizionarea cu gaze naturale, care a fost în vigoare până la 20 decembrie 2016, în ceea ce privește modalitățile de stabilire a tarifelor pentru utilizarea rețelei, a tarifelor pentru serviciile furnizate de operatorii de transport și de sistem prin intermediul tarifelor speciale și a tarifelor de racordare, numai operatorul de transport și de sistem în cauză era considerat parte în procedură și numai el putea fi titularul dreptului la o cale de atac jurisdicțională. Cu toate acestea, în urma inițierii procedurii de către Comisie, legiuitorul [maghiar] a abrogat dispozițiile legislative criticate, ceea ce Comisia a acceptat drept soluție la această problemă, deși a continuat să reproșeze Ungariei faptul că nu și-a îndeplinit pe deplin obligațiile întrucât nu a instituit o procedură adecvată pentru a asigura dreptul la o cale de atac împotriva deciziilor autorității naționale de reglementare în temeiul articolului 41 alineatul (17) din Directiva 2009/73.
- 16 Deși, în cadrul procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, Curtea nu a avut de examinat mecanismul căii de atac prevăzut la articolul 129/A alineatele 3

și 4 din Legea privind aprovizionarea cu gaze naturale, care a fost în vigoare până la 20 decembrie 2016, trebuie subliniată similitudinea dintre vechile dispoziții ale acestei reglementări și cele care sunt în vigoare în prezent. Cele două versiuni ale regimului respectiv au drept element comun faptul că numai operatorul de transport și de sistem este considerat parte direct afectată, astfel încât numai acesta are dreptul la o cale de atac jurisdicțională. În opinia instanței de trimitere, din punctul de vedere al conținutului, articolul 129/A alineatele 3 și 4 din Legea privind aprovizionarea cu gaze naturale, care a fost în vigoare până la 20 decembrie 2016, este echivalentul articolului 129/B alineatul 1 din lege, în vigoare în prezent, astfel încât normele actuale sunt identice cu dispozițiile criticate de Comisie la momentul respectiv.

- 17 După cum a arătat Curtea la punctul 50 din Hotărârea E.ON Földgáz, deși dreptul național trebuie să stabilească calitatea procesuală și interesul justițiabilului de a exercita acțiunea, dreptul Uniunii impune, pe lângă respectarea principiilor echivalenței și efectivității, ca o reglementare națională să nu încalce dreptul la o cale de atac efectivă consacrat la articolul 47 din cartă.
- 18 Ținând seama și de obiecțiile ridicate de Comisie cu privire la mecanismul căii de atac din versiunea din 2016, instanța de trimitere consideră că trebuie să se răspundă la prima întrebare preliminară că articolul 41 alineatul (17) din Directiva 2009/73, citit în lumina articolului 47 din cartă, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care, în cadrul procedurii de stabilire de către autoritatea națională de reglementare a tarifelor pentru utilizarea rețelei, prevede că numai operatorul de transport și de sistem în cauză este direct afectat și dispune, în această calitate, de dreptul la o cale de atac împotriva unei decizii adoptate în cadrul acestei proceduri. Astfel, potrivit instanței de trimitere, articolul 129/B alineatul 1 din Legea privind aprovizionarea cu gaze naturale restrânge în mod nejustificat sfera persoanelor care au dreptul de a introduce o cale de atac împotriva unei decizii a autorității naționale de reglementare numai la operatorul de transport și de sistem, privându-i astfel de posibilitatea de a introduce o acțiune pe alți operatori de piață din sectorul gazelor naturale care pot fi afectați în mod direct de această decizie.
- 19 Având în vedere cele ce precedă, în cazul în care Curtea va răspunde afirmativ la prima întrebare preliminară, este necesar să se înlăture aplicarea articolului 129/B alineatul 1 din Legea privind aprovizionarea cu gaze naturale în prezentul litigiu în măsura în care se referă la dreptul reclamantei de a acționa pe plan procedural, întrucât reglementarea națională nu este conformă nici cu dispozițiile dreptului Uniunii referitoare la dreptul la o cale de atac, nici cu dreptul la o cale de atac efectivă consacrat la articolul 47 din cartă. Întrucât, în speță, dreptul Uniunii Europene este direct aplicabil și primează asupra legislației naționale, astfel încât reclamantei trebuie să i se recunoască în general calitatea de a acționa pe plan procedural, este necesar să se răspundă și la a doua întrebare preliminară, referitoare la sfera, definită de dreptul Uniunii, calității procesuale a reclamantei care este legată de afectarea personală a acesteia în cazul de speță.

A doua întrebare preliminară: un operator de piață precum reclamanta are calitate procesuală activă?

- 20 Prin intermediul celei de a doua întrebări preliminare, instanța de trimitere solicită interpretarea Curții cu privire la dispozițiile legislației Uniunii de reglementare a pieței interne a gazelor naturale care stabilesc sfera persoanelor titulare ale dreptului la o cale de atac împotriva deciziilor autorității de reglementare, solicitându-i totodată indicații cu privire la aspectul dacă, în cadrul unei căi de atac jurisdicționale formulate împotriva deciziei atacate în discuție în litigiul principal, un operator de piață aflat într-o situație precum cea a reclamantei trebuie considerat „parte afectată de o decizie a autorității de reglementare”.
- 21 În opinia instanței de trimitere, această întrebare este similară celei examinate de Curte în Hotărârea E.ON. Potrivit punctului 48 din această Hotărâre, dreptul la o cale de atac al societății E.ON Trade Földgáz Zrt. se întemeiează pe faptul că aceasta deținea anumite drepturi și că putea fi lezată în aceste drepturi prin decizia autorității de reglementare. La punctul 49 din această hotărâre, Curtea a precizat că, în lipsa unei reglementări a Uniunii în materie, revine ordinii juridice interne a fiecărui stat membru atribuția de a desemna instanțele competente și de a stabili modalitățile procedurale aplicabile acțiunilor destinate să asigure protecția drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, statele membre fiind însă responsabile să asigure, în fiecare caz, o protecție efectivă a acestor drepturi. Cu toate acestea, statele membre trebuie să exercite această competență cu respectarea și fără încălcarea dreptului la o cale de atac efectivă garantat de articolul 47 din cartă.
- 22 În lumina celor ce precedă, o interpretare a articolului 41 alineatul (17) din Directiva 2009/73 este necesară în litigiul principal aflat pe rolul instanței de trimitere pentru a se putea stabili dacă reclamanta, societate comercială care se ocupă cu comerțul cu gaze naturale și care utilizează rețeaua de transport al gazelor naturale în calitate de utilizator de transport și de sistem, trebuie considerată drept persoană care beneficiază de drepturi în temeiul directivei și a cărei situație este sau poate fi afectată de o decizie a autorității de reglementare prin care sunt stabilite tarifele pentru utilizarea rețelei, tarifele pentru serviciile furnizate de operatorii de transport și de sistem prin intermediul tarifelor speciale și tarifele de racordare, astfel încât este necesar să i se recunoască dreptul la o cale de atac. Pentru a răspunde la această întrebare, este de asemenea pertinent argumentul invocat de reclamantă în cadrul cererii sale potrivit căruia decizia atacată este contrară dreptului Uniunii prin încălcarea articolului 3 alineatul (15), a articolului 4 alineatul (4) și a articolului 19 alineatul (2) din Regulamentul 2017/460, acest aspect neputând fi însă examinat pe fond decât în cazul în care instanța de trimitere confirmă calitatea procesuală activă a reclamantei.
- 23 Instanța de trimitere propune să se răspundă că, într-un caz precum cel în discuție în litigiul principal, un operator de pe piața gazelor naturale aflat într-o situație precum cea a reclamantei dispune de dreptul de a introduce o cale de atac întrucât el poate fi afectat în mod direct. Astfel, faptul că operatorul de transport și de

sistem obligat în mod direct prin decizia atacată percepe reclamantei, în calitate de operator de piață activ în comerțul cu gaze naturale, în mod automat și obligatoriu tarifele stabilite prin această decizie, reclamanta fiind obligată să plătească tarifele respective operatorului de transport și de sistem și neputându-și desfășura activitatea de comerț cu gaze naturale în cazul în care nu se conformează acestei obligații. În consecință, caracterul eventual nelegal – în speță, contrar dreptului Uniunii – al deciziei atacate afectează în mod direct drepturile și interesele legitime ale reclamantei.

24 În lumina celor ce precedă, pentru a stabili dacă reclamanta are calitatea de acționa atât pe plan procedural, cât și din punct de vedere substanțial, precum și dacă ea este direct lezată în drepturile sau interesele sale legitime, aspect ce trebuie examinat înainte de orice decizie pe fond, este necesar să se răspundă la cele două întrebări preliminare în cadrul litigiului principal.

25 [*omissis*]

26 [*omissis*] [Considerații de drept procedural național]

Budapesta, 22 martie 2022.

[*omissis*] [Semnături]